

Exordium

Påskens gledelige budskap er at Jesus lever. Påskedagens bibeltekster handler om den tomme graven, at Jesus lever og disiplers møte med den oppstandne. Takket være påskehendelsen har alle som tror på Jesus en åpen himmel og en himmelsk Far som elsker sine barn. Vi har en forsonet Gud og en åpen favn som venter når vi en gang når hjem til vår himmelske bolig. Derfor kan vi med rette synges: "Påskemorgen slukker sorgen, slukker sorgen til evig tid!" 2. påskedags pretekst handler om to kristnes møte med den oppstandne Jesus.

Pretekst: Luk 24,13-35

Samme dag var to disipler på vei til en landsby som heter Emmaus, seksti stadier fra Jerusalem, og de samtalte om alt det som var skjedd. Mens de nå snakket sammen og drøftet dette, kom Jesus selv og slo følge med dem. Men det var noe som hindret dem i å se, så de ikke kjente ham igjen. Han sa da til dem: "Hva er det dere går og snakker så ivrig om?" De stanset og så bedrøvet opp, og den ene, som het Kleopas, svarte: "Du må være den eneste tilreisende i Jerusalem som ikke vet hva som er hendt der i disse dager." "Hva da?" spurte han. "Dette med Jesus fra Nasaret," svarte de. "Han var en profet, mektig i ord og gjerning for Gud og hele folket. Men våre overprester og rådsherrer utleverte ham og fikk ham dømt til døden og korsfestet ham. Og vi som hadde håpet at det var han som skulle utfri Israel! Men nå har det allerede gått tre dager siden dette hendte. Likevel har noen kvinner som hører til hos oss, gjort oss forvirret. De gikk ut til graven tidlig i morges, men de fant ikke hans legeme. De kom tilbake og fortalte at de hadde sett et syn av engler som sa at han lever. Da gikk noen av våre til graven, og de fant det slik som kvinnene hadde sagt; men ham selv så de ikke."

Da sa han til dem: "Så uforstandige dere er, og så trege til å tro alt det profetene har sagt! Måtte ikke Messias lide dette og så gå inn til sin herlighet?" Deretter begynte han å utlegge for dem det som står om ham i alle skriftene, helt fra Moses av og hos alle profetene.

De nærmet seg nå den landsbyen de skulle til, og han lot som han ville dra videre. Men de bad ham inntrengende: "Bli hos oss! Det lir mot kveld, og dagen heller." Da gikk han med inn og ble hos dem. Og mens han satt til bords med dem, tok han brødet, bad takkebønnen, brøt det og gav dem. Da ble øynene deres åpnet, så de kjente ham igjen; men han ble usynlig for dem. Da sa de til hverandre: "Brant ikke våre hjerter i oss da han talte til oss på veien og åpnet skriftene for oss?" Og de brøt opp med en gang og vendte tilbake til Jerusalem. De fant der de elleve og vennene deres samlet, og disse sa: "Herren er virkelig oppstått og har vist seg for Simon." Selv fortalte de to om det som hadde hendt på veien, og hvordan de hadde kjent ham igjen da han brøt brødet.

Slik lyder det hellige evangelium.

Påskedagene opplever jeg som de lyseste og største dagene i kirkeåret. Dette var dagen da vår evige livsskjebne skiftet om fra mørke til lys. Og kanskje er det nettopp på grunn av langfredagens sorg at påskedagens glede blir så ekstra sterk. I andre påskedags tekst hører vi om to ukjente mennesker på vei til Emmaus. Jesus har stått opp av graven, men de vet det ennå ikke sikkert. Det fortelles at de var disipler, troende kristne. Den ene het Kleopas. Det er alt vi vet om ham. Hva den andre het, vet vi ikke. De var to alminnelige, vanlige kristne. På vei til Emmaus stiger de inn i vår bibelfortelling.

Det er en slik underlig stemning til å begynne med. Det ser ikke ut til at noen regnet med at Jesus ville stå opp av graven, selv om han hadde sagt dem det. Emmaus-vandrerne vet at kvinnene gikk til graven og fant den tom. De vet at engelen hadde sagt han var oppstått. Likevel så de bedrøvet opp da Jesus spurte om hva de talte om. Jesus var skjult for dem. Så begynte Jesus å legge ut om Skriften, fra Mosebøkene, fra profetene, fra hele Det gamle testamentet – om han som ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger, om han som skulle oppsluke døden for evig, om han som gjør de mange rettferdige når de kjenner ham, for han har båret deres synder. Det gamle testamentet taler om Jesus. Uten denne bakgrunnen kan heller ikke vi se klart hva påskens budskap er.

Profetiene peker fram mot langfredagens hendelse, men det går en linje herfra til dagens gledesbudskap. For uten langfredagens sorg, ingen påskemorgenglede. Forstår vi ikke menneskehetens håpløse situasjon på bakgrunn av syndefallet, gir Jesus sin redningsaksjon ingen mening. Vi liker gjerne å tenke at mennesket er godt på bunnen, men Bibelen sier oss at helt der innerst er mennesket en opprører mot Gud.

Langfredag steg ikke Jesus tomhendt opp på korset. Han bar noe med seg. Det ble sagt om Jesus: "Se, der er Guds lam, som bærer verdens synd". Jesus var rettferdig, men han ble tilregnet vår alles synd. Derfor måtte Jesus dø. Derfor ropte Jesus: "Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?!" Det var en realitet bak ordene på korset. Guds Sønn ble forlatt av sin Far fordi han der og da måtte tåle Guds vrede over den synden som blant andre vi er skyldige i. Hva det har kostet Gud, det har vi ikke forutsetning til å forstå. At mennesker og Gud kan forsones skyldes ene og alene at Gud har latt sin Sønn lide og dø på korset. Han gjorde det av kjærlighet til oss.

"Krist stod opp av døde, nu sonet er vår brøde! Ti synger lydt og sjeleglad hans menighet i all en stad: Ære være Gud i det høye!" NoS.182.

De to som gikk til Emmaus ba Jesus inntrengende: "Bli hos oss!" De bad ham om å bli, og Jesus ble. Siden har Jesus stanset opp mange ganger og blitt hos mennesker mange steder. Ikke alltid kom vissheten med en gang. Ikke alle skjønnte med det samme at det var Jesus som var der. For noen kom troen gradvis, og vissheten. Det var først da Jesus brøt brødet de kjente ham igjen, slik vi også kjenner Jesus fra nattverdets sakrament. Det var da de kjente det inni

seg: "Brant ikke våre hjerter i oss da han talte til oss på veien og åpnet skriftene for oss?"

Den gang vi ble døpt, ble det lest fra dåpsbefalingen et løfte fra Herren Jesus selv: "Se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende." I dagene som fulgte fra påskedag til Kristi himmelfartsdag kunne disiplene oppleve Jesus fysisk. Han var legemlig sammen med dem. Vi leser i Skriften om hans nærvær og omsorg. Det er ingen grunn til å tro at Jesus er mindre nærværende hos oss i dag. Forskjellen er at vi i dag ikke kan se ham, men en dag vil vi skjønne at Jesus har vært mye mer nærværende hos oss en vi har kunnet ane.

Kristus-tro er oppstandelsestro. Jesus lever, graven brast. Vi tror på en åpen himmel, en forsoning med Gud på grunn av Jesus død og oppstandelse for våre synder. Dette får vi ta imot i tro. "Men nå er Kristus stått opp fra de døde, som førstegrøden av dem som er sovnet inn," står det skrevet. (1Kor 15,20) Førstegrøden bærer bud om det som kommer etter. Som Jesus stod opp av graven, skal den som dør i troen på ham, en gang stå opp til liv, for aldri mer å dø. Den som tror har derfor et løfte om en oppstandelsens dag en gang der fremme. I troen på Jesus har vi en fremtid som strekker seg ut over død og grav. Dette er påskens glade budskap: Jesus lever!

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet. Amen.